

DEIXAREMOS TERRA VERDE ÁS NOVAS XERACIÓNS?

Hoxe lamentamos os incendios que queiman algo máis ca a terra. Queima, tamén, unha parte da nosa vida.

Cada verán volvemos atoparnos con esta realidade. E que facemos o resto do ano? A miúdo, ben pouco. Unha vez superada a crise dos incendios, deixamos de pensar neles e non realizamos o mantemento necesario porque, entre outras cousas, sabemos que cómpre investir moitos cartos.

Ademais, deixan de ser noticia nos medios de comunicación e, polo tanto, “deixan de existir”. Rematamos por normalizalo de todo, coma se fose un acontecemento máis, propio da época.

Os responsables do mantemento dos montes teñen moito que dicir, xa que non só dispoñen do poder para decidir que medidas se poden tomar, senón porque foron elixidos precisamente para iso.

E mentres tanto, ese mesmo ano, unha nova xeración existirá sobre o noso planeta.

E nós? Que podemos facer? Pois seguramente máis do que pensamos.

Cómpre un cambio de mentalidade; cómpre amar a terra!

Quizais estea enferma..., e só nos pide que a escoitemos e coidemos, como faríamos cun ser querido. Ou como fai o labrego, ou o gandeiro, que vive preto dela e coñece os seus ciclos, consciente de que lle vai a vida niso; por iso a coida con afecto e esforzo.

É necesario que nós nos acheguemos á terra desde outra perspectiva, porque nos afastamos demasiado. Non só debemos pensar no que nos pode dar, senón tamén no respecto e no agarimo que merece..., se realmente queremos volver conectar con ela. E cómpre que o fagamos sen poñer en risco nin o que somos nin o que temos. Xa hai suficientes elementos en contra, e as consecuencias sempre son terribles.

Falando desde un punto de vista teórico e xeral, dá a impresión de que, na actualidade, a xente vai ao monte a buscar que pode recibir, a procurar como gozar da natureza, pero nunca a tratar de ver que lle pode ofrecer, e con actitude de agradecemento.

Así é o verdadeiro amor: non só ver o proveito que podemos tirar, senón tamén pensar que podemos facer para darlle algo do que levamos dentro.

Porque... que podemos dar nós á terra alí onde imos, se a nosa mentalidade é poñer normas, prohibicións e sancións para todo? E ademais as evitamos porque non nos vixían...? E que divertido nos parece se non nos colleron...!

Nós herdamos a terra e, polo menos, deberíamos intentar transmitila mellorada a quen vén detrás.

É unha transmisión xeracional, a nosa responsabilidade, e debemos asumila con conciencia do que está en xogo, sabendo que cómpre un cambio profundo na maneira de interactuar co medio e actuando con honestidade.

Un monte arde en catro días, mais quizais fagan falta corenta anos para volver ser o que era. E non nolo podemos permitir!

Precisamos cambios e unímonos ao clamor: actitudes renovadas, medidas de prevención, campañas de sensibilización e orzamentos reais de axuda para limpar os montes.

Roser Garcia, mestra

Maria Pàrraga, mestra e pedagoga

AEPI. Associació Europea de Programes Intergeneracionals

14 de agosto de 2025

Únete ao chamamento para protexer os nosos montes:

Se queres adherirte a esta petición, engade o teu nome como mostra de apoio e comparte esta mensaxe coa túa comunidade. Cada voz conta para facer chegar a necesidade urxente de protexer os nosos montes e garantir un futuro máis sustentable para todas e todos.

Unámonos para preservar o medio e transmitir a quen virá detrás de nós o valor dunha terra coidada con responsabilidade e amor.

A natureza fálanos. Escoitémola! Actuemos!

Indícanos o teu nome e a túa profesión en info@aepi.es